

TAZETTE #3

THEATERAANZEE.BE ZATERDAG 28/07/2018

De zon werd deze ochtend voor u opgezongen door Jade, 10 jaar, en Alex, 7 jaar #ZonDagKind

TOON ME JE HANDEN OVER KUZIKILIZA VAN PITCHO WOMBA KONGA, SKINFAMA, ARSENAAL, LAZARUS EN KVS

In Oostende staat sinds 1931 een ruitersstandbeeld van Leopold II op de zeedijk. Onderaan links van de koning op zijn paard, is een groep aanbidende Congolezen afgebeeld. Het opschrift op het standbeeld luidt: "Dank van de Kongolezen t.o.v. Leopold II om hen te hebben bevrijd van de slavernij onder de Arabieren."

57 jaar geleden werd onafhankelijkheidsleider Patrice Lumumba de eerste democratisch verkozen president van de Republiek Congo. Met de verkiezing van Lumumba kwam een einde aan een halve eeuw brutale kolonisering. Twee weken na de inhuldiging van Lumumba werd zijn regering afgezet en hijzelf geëxecuteerd door separatisten, met de steun van de Belgische, Britse en Amerikaanse regeringen. Zijn project zou nooit voltooid worden. Lumumba zelf zou postuum het symbool worden van de gefaalde dekolonisatie.

In 2002 bood de Belgische regering haar excuses aan voor de rol die ons land speelde in de moord op Lumumba. De parlementaire onderzoekscommissie stelde in haar eindrapport dat er "zowel bij de Congolese bevolking als bij de Belgen sprake is van een 'onverwerkt verleden'.

Veertien jaar na de moord op Lumumba werd Pitcho Womba Konga geboren in Kinshasa. Zes jaar later week zijn familie uit naar Schaarbeek nadat Womba Konga's vader, een politicus, zich kritisch had getoond tegenover het regime van maarschalk Mobutu. Pitcho werd rapper, acteur en muziekproducent. Sinds 2010 is hij regelmatig te zien op het podium van de KVS.

Voor *Kuzikiliza* ('zich laten horen' in het Swahili) liet Womba Konga zich inspireren door de toespraak van Lumumba bij de onafhankelijkheid van Congo op 13 juni 1960. Het resultaat is een voorstelling over onafhankelijkheid, identiteit en dekolonisatie waarin het politieke en het persoonlijke moeiteloos met elkaar versmelten. Lumumba's rede blijkt verrassend actueel, net omdat zijn project nooit werd voltooid en de nood aan dekolonisering hardnekkig blijft bestaan.

Womba Konga: "De antikoloniale strijd van Lumumba is vandaag actueel omwille van de hardnekkigheid van een koloniaal denken en handelen, dat mee bepaalt hoe we ons gedragen, hoe we elkaar bejegenen. Ik wilde begrijpen en tonen waarom Lumumba en zijn ideeën indertijd zo verketterd werden, waarom zijn project

zo misbegrepen werd door velen. Ik wilde de tekst actualiseren en rijmen met vandaag. De speech van Lumumba overstijgt de tegenstelling tussen zwart en blank, tussen arm en rijk, tussen de verschillende klassen. Het gaat over dominantie, kolonialisme, over de echte en menselijke redenen om de andere te willen overheersen.”

“We zijn allemaal verantwoordelijk voor alles wat gebeurt. We kunnen ons niet verstoppen in het donker, zoals in het stuk, wanneer de stroom zogenaamd uitvalt. Ik heb de rollen bewust omgekeerd. Ik wilde dingen bevragen, blootleggen. De scène in de kerk, rond het Bijbelcitaat “geef, en gij zult ontvangen” houdt ons allemaal een spiegel voor. We geven niet uit generositeit, maar om zelf te krijgen. Dat klinkt cynisch, maar het is vaak wel zo. De racistische moppen die terugkeren in het stuk maken duidelijk dat het niet uitmaakt wie een racistische mop vertelt. Soms lachen we ermee, maar het stoort en ontwricht.”

“De speech van Lumumba behoort niet langer de onderdrukte Congolezen toe, maar ons allen. Het is een universele speech. Ik wilde hem doen herleven en teruggeven aan iedereen die het aanbelangt. Is de koloniale periode echt voorbij? Nee, dat is ze niet. Hoezeer we de ongelijkheid ook ontkennen, ze is springlevend. Het gaat niet om herstel, maar om erkenning. Zonder erkenning geen genezing en geen gelijkheid.”

De voorstelling is opgebouwd als een slimme en dynamische collage van dialoog, monoloog, dans, zang, beatbox en performance. Danser Karim Kalonji kruipt in de huid van Lumumba en wordt op scène het zwijgen opgelegd en terechtgesteld, om weer tot leven te komen in de slotspeech.

Aan de hand van drie verschillende personages steekt *Kuzikiliza* de draak met stereotypen over *blackness*, zowel de romantische als de denigrerende. De spiegel die Womba Konga ons voorhoudt, toont ons niet van onze fraaiste kant, maar confronteert ons met de rauwe werkelijkheid van een halve eeuw geleden en van vandaag, een historische werkelijkheid waar we willens nillens en alle ontkenning ten spijt deel van uitmaken. Waarom zijn alle goden, sinten, profeten en helden wit?

Het beklijvendste moment valt wanneer Kalonji midden in een scène van het podium stapt en het publiek recht in de ogen kijkt, twee bebloede handen voor zich uit, terwijl de hoge prijs wordt berekend van de Afrikaanse grondstoffen waarmee het Westen zich verrijkte. Hoeveel kindsoldaten voor koper? Hoeveel verkrachtingen voor diamant? Hoeveel lijken zijn kobalt en rubber waard? Hoeveel afgehakte handen? Miljoenen afgehakte handen.

De boodschap komt in al haar universaliteit tot haar recht wanneer de drie mannen het gezelschap krijgen van vier vrouwen met verschillende roots die de slotscène mee vorm geven.

Kuzikiliza moraliseert en verwijt niet, maar vraagt, daagt uit en wijst resoluut en onontkoombaar naar de stinkende wonden van een onverwerkte geschiedenis. Niet om te kwetsen, maar om de nodige ruimte vrij te maken waarin verleden en heden zich met elkaar kunnen verzoenen. (BP)

KUZIKILIZA OP 28/7 OM 11U IN DKP

BIJ DE ONLINE VERSIE VAN DIT STUK OP THEATERAANZEE.BE/TAZETTE KAN JE DE INTEGRALE SPEECH VAN LUMUMBA IN EEN YOUTUBE-FILMPJE BEKIJKEN.

GESCHIEDENIS ZONDER HOOFDROLSPELERS OVER THE GREATEST SHOW ON EARTH

Vijf spelers staan op scène en trekken aan weerszijden van het speelveld gordijnen op, waarachter ze postvatten. In *The Greatest Show On Earth* voert een vijfkoppige cast de roman *Europeana*, een zeer korte geschiedenis van de twintigste eeuw (2001) van de Tsjechische schrijver Patrik Ouředník bijna integraal op. De titel van het stuk mag wat pretentius klinken, maar hoogdravend is dit huzarenstuk allesbehalve.

Ouředníks roman is een niet-fictieel relaas van verschillende gebeurtenissen, uitvindingen, ontwikkelingen, filosofische en artistieke stromingen die de Europese geschiedenis van de voorbije eeuw tekenden. Een verteller somt onnoemelijk veel feiten op – niet-chronologisch, maar wel schijnbaar objectief.

De afstuderende Louis Janssens en Timo Sterckx vroegen aan mede-afstudeerders Lisah Adeaga, Renée Leerman en Daniël Djissenou om deze meanderende tekst samen met hen op de planken te brengen.

Janssens en Sterckx creëren in *The Greatest Show On Earth* een rustgevende *safe space*, waarin ze samen met het publiek en de acteurs de twintigste-eeuwse Europese geschiedenis doorploeteren. Zo komen de oorlogen, de genocides en het kolonialisme onverhuld aan bod. Het boek telt 156 pagina's, de theatervoorstelling duurt maar liefst 220 minuten. Dat impliceert grote stukken tekst vanbuiten studeren; een beproeving voor vijf jonge mensen die zelfs nog geen decennium van de eeuw in kwestie meemaakten.

Gelukkig staan ze te allen tijde klaar om elkaar daarbij te ondersteunen. Zo brengt Janssens regelmatig bekers water voor zijn medespelers en zetten ze stoelen, spots en microfoons voor elkaar klaar. Ook is er de geruststellende aanwezigheid van de souffleur, die een prominente plek vooraan op de scène toegewezen krijgt.

Sterckx neemt het grootste deel van de tekst voor zijn rekening. Hij is de witte mannelijke verteller in deze opvoering, die later plaats ruimt voor andere vertellers. Maar: ook hij heeft de souffleur nodig, wordt ondersteund en biedt ondersteuning; hij is dus geen protagonist.

Dat is dan ook de stelling (erg subtiel en impliciet) die deze jongeren tegenover de gruwelen van de Europese geschiedenis poneren: er zijn simpelweg geen hoofdrolspelers. Ook zij die meestal in de marges van de geschreven geschiedenis geduwd worden, maken deel uit van die geschiedenis. In *The Greatest Show On Earth* krijgen ze alvast een gelijkwaardige plaats in de spotlights. (EH)

NOG TE ZIEN OP 28/07 & 29/7 OM 14U EN 31/7 & 2/8 OM 19U IN HET ATHENEUM

WAT (NIET) WEG IS

DE MOED OM TE MISSEN OVER WAT (NIET) WEG IS VAN FIEN LEYSEN

Een stapel printpapier. Een stempelpussen. Een inktuitwisser. Allemaal kunstig uitgelicht. En korrelige, homemade familiefilmpjes uit vervlogen tijden. Het zijn enkele elementen waarmee Fien Leysen, de heldin van dit verhaal, een intiem mausoleum opricht voor haar gestorven vader. Bij elke opvoering krijgen slechts zeven toeschouwers de kans om eventjes rond te struinen in dit museumje van gemis. Daarna mag elkeen plaatsnemen in een apart hokje en een koptelefoon opzetten. Een-op-een krijgen ze met geprojecteerde beelden en geluid (en soms wat oversentimentele popsongs) Leysens queeste voorgeschoteld. Die begint bij krampachtig herinneren en objecten verzamelen, om vergeefs te proberen bewaren wat onherroepelijk verloren is. Na een zoektocht langs de ondoorgrondelijke wegen van de thermodynamica (wat blijft er van ons over wanneer we sterven?) en de neuropsychologie (kunnen we kostbare herinneringen voor altijd opslaan in ons geheugen?) eindigt ze met de moed om voluit te missen, om verlies als een onvermijdelijk onderdeel van liefhebben te begrijpen.

Multimedia ondersteunen het verhaal van Leysen, die er geleidelijk aan in slaagt om de elementen in haar museumje met elkaar te verbinden tot een samenhangend geheel. Met de hulp van een neuropsycholoog trekt ze een parallel tussen herinneringen ophalen en verhalen vertellen: beide zijn afhankelijk van de context, beide worden bepaald door ons perspectief. Dat persoonlijke perspectief - het geconstrueerde karakter van onze eigen werkelijkheid, zeg maar - wordt niet op de voorgrond gezet of gedeconstrueerd door de vorm van *Wat (niet) weg is*. De technologische snufjes die Leysen en dus ook onze blik mee bepalen, worden nooit echt een thema. We blijven veilig in het verhaal zitten. Een verhaal dat wordt opgehangen aan een klachtbrief aan het adres van Jef Colruyt, omdat de Colruyt-*tintenkillers* die Leysen kocht niet in staat blijken om gemis uit te wissen. De *tintenkiller* met zijn twee kanten (een om te laten verdwijnen, een om te herschrijven) wordt in de loop van het stuk uitgewerkt tot een krachtig symbool voor de onlosmakelijke verbondenheid van herinneren en vergeten, van voor altijd blijven missen en onvermijdelijk uitwissen. De *tintenkiller* is de 'niet' tussen haakjes in de titel van de voorstelling: een zeer aanwezige afwezigheid, als een voetafdruk in de sneeuw. Een madeleine à la Marcel Proust ook: hij voert haar terug in de tijd die onverbiddelijk voortschrijdt, maar die in de voorstelling wel symbolisch tot stilstand wordt gebracht om onze omgang met verdriet en verlies te bevragen. (MV)

VAN ZA 28/7 TOT EN MET DO 2/8 OM 10U, 11U30, 13U30, 14U45, 16U, 17U15, 19U30, 20U45 EN 22U IN DGP (STUDIO +1)

UIT HET DAGBOEK VAN ROPE DAG 2

"Hallo,

Vandaag was ik een tijdelijke sociale ruimte op het Sint-Catharinaplein. Ze hebben me in een spiraal gelegd en in de loop van de dag ben ik tijdens de verschillende gesprekken en spelletjes die op mij plaatsvonden langzaam getransformeerd.

Een groep kinderen heeft de hele dag op en rond mij gesprongen, gehangen, gespeeld. Mike introduceerde me bij heel wat mensen en samen met Ronny en 20 anderen zouden ze me zaterdag naar de Hema en nog verschillende andere winkels dragen. Fabrice komt morgen om foto's te maken..."

Rope.

LEES ELKE DAG HET DAGBOEK VAN ROPE OP THEATERAANZEE.BE/ROPE

APÉRO POËZIE

“Je kunt elke dag / precies dezelfde route lopen / jezelf in kleine ruimtes proppen / dicht bij iemand gaan staan om zijn geur op te vangen / zonder dat iemand doorheeft wie je bent.”

Uit: *De zee heeft honger* (2018) van Kira Wuck

Tijdens Apéro Poëzie vertellen bekende lezers over de poëzie in hun leven, bij een aperitief en met zicht op zee. Vandaag nodigt Simone Miltsdochter Kira Wuck, Joost Decorte en live tekenaar Seppe Van den Berghe uit. Dinsdag 31/8 is het de beurt aan Wouter Deprez en Christophe Vekeman, donderdag 2/8 aan Herman Balthazar en Roel Richelieu van Londersele en zaterdag 4/8 aan Alicja Gescinska en Peter Verhelst. Telkens om 11u in Vrijstaat O. (KB)

opening
**FAMILIE
PARK**

DAGKLAPPER: ZATERDAG 28/07/2018

ZON OP	ZON DAG KIND	BEYOND THE SPOKEN/TAZ/HETPALEIS	OOSTELIJKE STREK DAM	RITUEEL	
07-24U	DRL UN SETTLED RESIDENCY Een afscheidsritueel dat heling en troost kan brengen en dat werd ontwikkeld voor kinderen met een verlieservaring.	HEIKE LANGSDORF	LANGESTRAAT 121 (HOEK VISSERSKAAI)	PLUS	GRATIS
09-21U	35' TITANIC AIRLINES Een hoorspel over de moderne tijd en de moderne liefde, tien kilometer boven de Atlantische Oceaan.	CLUB JAECQUES	CC DGP (LOKETTENZAAL)	PLUS	ADD
09U30	60' DE LEESCLUB: DE KRACHT VAN HOOP Lleshi kaart ongelijkheid en racisme aan, maar laat ook zien hoe het anders kan.	ELS SNICK/JOS GYSELS	T LEESHUUS	LITERATUUR	€6,00
10-02U	INFOSTAND EN BAR CAFÉ KOER OPEN, TAZETTE VANAF 11U VERKRIJGBAAR				
10-22U	DRL ROPE Een artistiek project van beeldend kunstenaar Ief Spincemaille dat aanspoelt in de stad.	IEF SPINCEMAILLE	CENTRUM OOSTENDE	RITUEEL	GRATIS
10U00	60' WAT (NIET) WEG IS Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
10-13U	35' BLOOS In een eenpersoonsbed luister je naar vrouwen die vertellen over intimiteit en sensualiteit.	MARTE BONESCHANSKER	HANGAAR 1	PODIUM	UV
11-19U	DRL KINDERVOORSTELLINGEN ALLE LEEFTIJDEN Samen met poppentheater FroeFroe tovert TAZ het Leopoldpark opnieuw om tot een echt cultureel kinderparadijs.	FROEFROE E.A.	LEOPOLDPARK	FAMILIEPARK	DIVERS
11U00	90' OP SLEEPTOUW Bernard Dewulf neemt je mee op sleeptouw.	BERNARD DEWULF	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	UV
11U00	180' STADSNOMADEN # 1 Twee jong theateervoorstellingen met tussenin een wandeling, versnapering en gidsbeurt in de Belle Epoque wijk.	STADSNOMADEN # 1	VERTREK LEOPOLDPARK	PODIUM	UV
11U00	75' APÉRO POËZIE Bekende lezers halen hun lievelingsgedichten en favoriete dichters uit de boekenkast. Met Simone Milsdochter en Kira Wuck.	SIMONE MILSDOCHTER/KIRA WUCK	KAAP/VRIJSTAAT 0.	LITERATUUR	€12,00
11U00	70' KUZIKILIZA Met dans, muziek, poëzie en humor verbeeldt Kuzikiliza een geschiedenis die tot op vandaag uitermate relevant is.	PITCHO WOMBA KONGA...	CC DGP (KLEINE POST)	PODIUM	UV
11U30	45' VAAL Elektronisch gebaseerde klanktapijten en grimmige soundscapes.	VAAL	FORT NAPOLEON	MUZIEK	€5,00
11U30	60' WAT (NIET) WEG IS Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
13U30	60' WAT (NIET) WEG IS Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
14U00	90' OP SLEEPTOUW Bernard Dewulf neemt je mee op sleeptouw.	BERNARD DEWULF	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	UV
14U00	50' AN INCOMPLETE LIFE Universeel verhaal over de vergankelijkheid van het leven, leren loslaten en afscheid nemen.	WILD VLEES	P & P WEST (BOUWATELIER)	PODIUM	UV
14U00	220' THE GREATEST SHOW ON EARTH Voorstelling over geschiedenis, over afstuderen, over beginnen.	TIMO STERCKX/LOUIS JANSSENS	ATHENEUM	PODIUM	€9,00
14U00	120' EEN DIALOOG TUSSEN WOORD & BEELD Beleef het creatieve ontstaansproces van een film mee.	MET O.A. P. DE AGUIRRE, O. VERDE...	CC DGP (FOYER KL. POST)	FILM	€6,00
14U45	60' WAT (NIET) WEG IS Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV

15-18U	35'	BLOOS In een eenpersoonsbed luister je naar vrouwen die vertellen over intimiteit en sensualiteit.	MARTE BONESCHANSKER	HANGAAR 1	PODIUM	UV
15U00	45'	VITO Energieke, melancholische mix van Patti Smith en Kurt Vile in de discotheek na sluiting.	VITO	IN DE STAD	MUZIEK	GRATIS
15U00	40'	OLIVER Persoonlijk portret van een vader en een zoon die allebei op zoek naar zingeving.	FLORIAN MYJER	CC DGP (ATELIER +1)	PODIUM	UV
15U00	180'	STADSNOMADEN # 2 Twee jong theateervoorstellingen met tussenin een wandeling, versnapering en gidsbeurt in de Belle Epoquewijk.	STADSNOMADEN # 2	VERTREK LEOPOLDPARK	PODIUM	UV
15U00	150'	POQUELIN II Absurde theateervoorstelling vol misverstanden, spot en vooral veel humor.	STAN	CC DGP (GROTE POST)	PODIUM	UV
15U00	90'	NON-FICTIE: BETROKKENHEID Gui Polspoel bespreekt met Bea Cantillon, Elvis Peeters en Ignaas Devisch De kracht van hoop. Muziek: Brihang	OVER DE KRACHT VAN HOOP (BLERI LLESHI)	KAAP/VRIJSTAAT O.	LITERATUUR	€12,00
16U00	75'	SHORT OF LYING Luanda Casella laat tijdens een spoken word performance zien hoe een spreker de waarheid naar zijn hand zet.	LUANDA CASELLA	CAZ	PODIUM	€9,00
16U00	60'	WAT (NIET) WEG IS Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
16U00	60'	IF THERE WEREN'T ANY BLACKS, YOU'D HAVE TO INVENT THEM Zes acteurs vertalen de visie van Johnny Speight op racisme en identiteit uit de jaren '60 naar het nu.	AURELIE DI MARINO/PIANOFABRIEK	ATHENEUM	PODIUM	UV
17U00	60'	DREK Monoloog geschreven en gespeeld door een thirtysomething met beide hakken stevig in de drek van de actualiteit.	MAJA WESTERVELD	KAZ	PODIUM	UV
17U00	90'	OP SLEPTOUW Bernard Dewulf neemt je mee op sleptouw.	BERNARD DEWULF	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	UV
17U00	75'	KAMER IN OOSTENDE OVER DE OUDE PERMEKE Over de oude Permeke die liever mooie naakte vrouwen schilderde en beeldhouwde, in plaats van vissers en boerinnen.	KOEN PEETERS/KOEN BROUCKE...	MU.ZEE	PLUS	€12,00
17U00	50'	AN INCOMPLETE LIFE Universeel verhaal over de vergankelijkheid van het leven, leren loslaten en afscheid nemen.	WILD VLEES	P & P WEST (BOUWATELIER)	PODIUM	UV
17U00	60'	BABBELSALON: LATINACIÓN/EGYBELG Elke dag strijkt een andere gemeenschap in het Leopoldpark neer om samen met het publiek te praten over tradities en rituelen.	COLOR CULTUUR/FMDO	LEOPOLDPARK	PLUS	GRATIS
17U15	60'	WAT (NIET) WEG IS Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
18U00	90'	PHARMAKOS Een zwijgzaam duo wordt op een Grieks eiland meegevoerd in de re-enactment van het oude Pharmakosritueel.	LAURA VANDEWYNCKEL	CC DGP (FOYER KL. POST)	FILM	€6,00
19-22U	DRL	PLACE MUNETTE Café Koer wordt bij valavond omgetoverd tot Place Musette met France chansons en een dansvloer.	TE GAST: BRUNO DENECKERE	CAFÉ KOER	MUZIEK	GRATIS
19U00	90'	OOSTENDE, OH LA LA! TOETONNE (PREMIÈRE) Lester Arias verloor zijn hart aan Oostende en maakte de afgelopen maanden een documentaire en lied.	ARIAH LESTER	LOODS NMBS	FILM	€9,00
19U30	60'	WAT (NIET) WEG IS Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
19U30	60'	IF THERE WEREN'T ANY BLACKS, YOU'D HAVE TO INVENT THEM Zes acteurs vertalen de visie van Johnny Speight op racisme en identiteit uit de jaren '60 naar het nu.	AURELIE DI MARINO/PIANOFABRIEK	ATHENEUM	PODIUM	UV
20U00	110'	CHASSE PATATE (8+) Chasse Patate biedt troost aan mensen die zich koste wat het kost overeind houden.	STUDIO ORKA	FORTSTRAAT	PODIUM	UV
20U00	90'	DE BLINDEN Josse De Pauw en Jan Kuijken bewerkten Les Aveugles van Maeterlinck tot een voorstelling.	LOD/ZEELANDIA	VERSLUYSIDÔME	PODIUM	€20,00
20U00	50'	AN INCOMPLETE LIFE Universeel verhaal over de vergankelijkheid van het leven, leren loslaten en afscheid nemen.	WILD VLEES	P & P WEST (BOUWATELIER)	PODIUM	UV
20U30	90'	LOS Een voorstelling over verlies in de westerse samenleving.	LUCAS DE MAN/HET ZUIDELIJK TONEEL	CC DGP (KLEINE POST)	PODIUM	UV
20U45	60'	WAT (NIET) WEG IS Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
21U00	45'	DENALI WRENCH Romantic badboii' duo uit Brussel met een voorliefde voor mellow beats en zijdezachte lyrics.	DENALI WRENCH	KAAP/VRIJSTAAT O.	MUZIEK	€5,00
21U00	90'	NOMADEN Performatieve installatie over de hypermobiliteit van de hedendaagse mens, consumptisme en de vraag: zie jij mij?	SAM SCHEUERMANN	KAPEL MILITAIR HOSPITAAL	PODIUM	€9,00
21U00	60'	BLUE SKIES FOREVER Gespeelde collage van filmelementen, videoclips, sprookjes, hele en halve waarheden,...	BUREN	BASISSCHOOL KROONLAAN	PODIUM	€9,00
21U00	75'	ZEITGEBER (PREMIÈRE) De zoektocht naar een antwoord op de vraag wat er gebeurt als de tijd wegvalt.	ORKATERIDE NIEUWKOMERS...	CC DGP (DACTYLO)	PODIUM	UV
21U00	90'	COSÌ Twee acteurs, twee klassieke zangers, een pianist en een violiste discussiëren over het bestaan van eeuwige trouw.	DESCHONECOMPANIE...	KUNSTENCAMPUS AAN ZEE	PODIUM	UV
21U00	90'	OOSTENDE, OH LA LA! TOETONNE (PREMIÈRE) Lester Arias verloor zijn hart aan Oostende en maakte de afgelopen maanden een documentaire en lied.	ARIAH LESTER	LOODS NMBS	FILM	€9,00
22U00	60'	WAT (NIET) WEG IS Zoektocht naar troost en antwoorden in de vorm van een multimediale voorstelling.	FIEN LEYSEN	CC DGP (STUDIO +1)	PODIUM	UV
22U30	45'	AARDE AAN DAAN Nederlandstalige dagdroompop, waarbij Radiohead of Bon Iver nooit veraf zijn.	AARDE AAN DAAN	CAFÉ CRAYON	MUZIEK	€5,00
22U30	60'	WAAR WE OOK ZIJN Een gloednieuwe stand-upfilosofie over plekken die we niet kennen en de dingen die ertoe doen.	LAURA VAN DOLRON	LEOPOLDPARK (TENT OP DE BERG)	PODIUM	€12,00

DRAMATURGIE VAN EEN MISLUKT CONCERT OVER PERMANENT DESTRUCTION VAN NAOMI VELISSARIOU & JOOST MAASKANT

Hoeveel pijn kan een mens verdragen? Met *Permanent Destruction*. The SK concert brengt Naomi Velissariou het werk van Sarah Kane tot leven in een gitzwart theateraal concert. Dansen of verzuipen, die keuze maak je zelf.

Velissariou, winnaar van de TAZ-KBC Jongtheaterprijs 2014, heeft wel wat ervaring met tragische personages. Haar eerste stuk, *Mr. Jones* (2012), was losjes gebaseerd op het leven van Amy Winehouse, en ook aan latere creaties zat vaak een donker randje. Voor *Permanent Destruction. The SK concert*, liet ze zich inspireren door de Britse toneelschrijver Sarah Kane (1971-1999). Die maakte van experimenteel in-your-face theater haar handelsmerk, gedreven door thema's als lust, pijn, geweld en onbeantwoorde liefde. Het hoeft al bij al dus niet te verwonderen dat ook *Permanent Destruction* speelt met bestaande theaterconventies en ongeschreven regels.

Dat begint al met de setting. Ter gelegenheid van deze Belgische première werd de NMBS-loods aangekleed als volwaardige concertzaal, inclusief merchandisingstand en bar. In de aanbieding: sweaters met het opschrift 'I can't fuck' en goedkoop Grolsch-bier. Laat het duidelijk zijn, dit is geen theatervoorstelling. Maar is het dan een concert? De elektronische producties van *partner in pain* Joost Maaskant, schipperend tussen trap-hop, techno, en emo-rap, schreeuwen alvast van wel. Bovendien staat de 'voorstelling' deze zomer ook nog geboekt op muziekfestivals als Lowlands en Absolutely Free Festival. En toch...

De verwarring is het resultaat van het schizofrene opzet dat aan de basis ligt van *Permanent Destruction*. Want hoe goed Velissariou de vorm en clichés – *Belgium, how are you?!* – van een popster ook imiteert, de teksten van Sarah Kane blijven als een morsig tapijt aan de schuifelende voeten kleven. "Dramaturgie van een mislukt concert" benoemt Velissariou het zelf. Of hoe je een volledig publiek vertwijfeld laat dansen op lyrics als "Rape me till I come".

Kantelpunt is de monoloog uit Kanes stuk *Crave*, waarmee Velissariou, half gebroken, half hysterisch, een liefdesverklaring brengt aan een afwezige liefde. Het zweet parelt van haar voorhoofd, het publiek staat ietwat onwennig te staren. Een minuut eerder stonden we nog onbeschaamd te dansen. Het is die dubbelzinnige perversiteit die van *Permanent Destruction* een bizar en intrigerend onderzoek maakt. Waar begint de ironie en eindigt de grap? Is het wel oké om thema's als depressie en zelfmoord te verpakken in populair entertainment? Vragen die Velissariou samenbrengt in een gestileerde uppercut, zonder ook maar een enkele keer uit haar rol te vallen. Meer nog: ze slaagt erin Sarah Kane rechtstreeks de hedendaagse instagramcultuur in te slingeren. Tieners posten foto's van hun bekraste armen op blogs, huilen voor de webcam, en kijken op naar artiesten als \$UICIDEBOYS\$ of Sad Boys. Intimiteit wordt verward met lust en liefde met pijn.

Die beeldende kant wordt nog extra in de verf gezet met de visuals van videokunstenaar Frederik Heyman. Vooral het geprojecteerde eindbeeld blijft nazinderen: een opgebaarde Velissariou, rechtopstaand en omgeven door kransen en wit licht. Mogen we een conclusie trekken na drie dagen theaterwerk zien op TAZ? Emo leeft en de dood nog meer. (EV)

(N)OOIT GELEZEN ÖZNUR KARACA OVER HET DWAALLICHT VAN WILLEM ELSCHOT

In *(N)ooit gelezen* komen literaire klassiekers aan bod die je 'moet' gelezen hebben... maar vaak gewoon nog niet aan toekwam. Taalexperte, schrijfster en comédienne Öznur Karaca wil daar verandering in brengen. Vandaag legt ze kort uit waarom Willem Elschots *Het Dwaallicht* ook 70 jaar na publicatiedatum nog steeds een stevige aanrader blijft.

"Als je je voornam om dit jaar vijftig of honderd boeken te lezen, dan zou ik je niet adviseren om *Het Dwaallicht* er even snel tussendoor te nemen. Het is echt wel een boek waar je omwille van de gelaagdheid tijd voor moet nemen. Niet omdat het verhaal op zich zo frappant is, want dat is het niet. De protagonist is Frans Laarmans, een uitgebluste zakenman die zijn gezinsleven een beetje beu is – sommige lezers herkennen zich daar misschien wel in. Ergens aan het begin van het boek beschrijft Laarmans hoe hij zich, wanneer hij thuis is, doelbewust achter zijn krant verstopt om het de andere leden van het gezin niet moeilijk te maken om om te gaan met zijn lange stiltes."

"In recensies lees je vaak dat het boek over de dualiteit tussen Oost en West zou gaan. Ik ga daar niet helemaal mee akkoord. Voor mij gaat het veel meer over de dualiteit tussen je enerzijds moeten houden aan regeltjes, aan de goede norm, en anderzijds je instincten, wat er zich allemaal in je hart en vooral je lendenen afspeelt en hoezeer we dat moeten onderdrukken. Omdat Laarmans op pad gaat met drie Afghaanse mannen, krijg je de indruk dat het hun Oosters-zijn is dat het instinct in hem aanwakkert, maar het hadden net zo goed blanke mannen kunnen zijn. Het punt voor mij is dat Laarmans veel meer gemeen heeft met die mannen dan hij van hen verschilt: alle vier zijn ze op zoek naar wat opwinding, naar authenticiteit. In die zin is het boek ook vandaag nog relevant, ook al is het 72 jaar oud: we moeten nog steeds in het gareel lopen, we moeten onze oerinstincten nog steeds grotendeels onderdrukken. Miljoenen jaren evolutie hebben ons gemaakt tot een biologisch wezen met bepaalde instincten, en dan volgt er een Industriële revolutie en een Verlichting en moeten we diezelfde instincten op een paar honderd jaar tijd ineens enorm gaan beknotten. *Mógen voelen*, daar draait het boek eigenlijk om."

"Schoon eigenlijk ook, om te merken hoe bang Elschot was om aan zijn instincten toe te geven. Hij verschuilt zich om te beginnen al achter een pseudoniem (zijn echte naam was Alphonsus Josephus de Ridder), voert met Frans Laarmans een alter ego op, en dan laat hij bepaalde controversiële dingen nog eens uitleggen aan een Afghaan. Zo bang was hij, dat hij maar liefst vier lagen nodig had om zijn mening te uiten." (KB)

(N)OOIT GELEZEN, NOG OP 29/7, 1/8 EN 3/8 OM 11U IN VRIJSTAAT 0.

ZONDER BLIKKEN OF BLOZEN SPREKEN OVER SEKSUALITEIT OVER BLOOS VAN MARTE BONESCHANSKER

Op het moment dat ik over de brug wandel die richting Hangaar 1 leidt, twijfel ik of ik me wel naar de juiste locatie begeef. Het terrein ligt er immers nogal verlaten bij: er is geen TAZ-bezoeker of -medewerker te bespeuren. Dan duikt er toch ineens een vrijwilliger op vanuit een houten constructie - de verborgen inkom. Die wijst me dan weer door naar een andere medewerker, die uitlegt wat me te wachten staat.

Ik moet mijn eigen schoenen inruilen voor een paar slippers en mijn spullen in een locker opbergen. Het heeft iets van een louteringsritueel, alsof ik me eerst moet ontdoen van al mijn overvloedige bagage. Dan mag ik binnen in een houten box, waarop in grote letters BLOOS prijkt.

Je merkt het al: *Bloos* is ervaringstheater *pur sang*. De voorstelling belooft elke bezoeker een unieke ervaring.

Tijdens mijn voorstelling neemt Marte Boneschansker zelf naast me plaats in de houten box en leest ze een stukje poëtische tekst voor. Nadien krijg ik een koptelefoon en begeleidt ze me naar een van de bedden buiten. Ik neem plaats in een hoogslaper en word toegedekt onder een laken.

Boneschansker nam interviews af van negen vrouwen, over hun seksuele ervaringen en moraal. Zelf hoor ik een 87-jarige vrouw vertellen hoe ze in haar jeugd na een feestje stiekem met een jongen kussen uitwisselde achter de poort. Iets wranger klinkt het wanneer ze het over haar seksleven met haar echtgenoot heeft. Na één keer "had ze al prijs", vertelt ze. Ze vult aan dat ze niet bijzonder veel plezier beleefde aan seks en er ook minder behoefte aan had dan haar echtgenoot. En dan komt mijn bed ineens een beetje tot leven... maar daarover verklappen we beter niet te veel.

Ik weet niet welke verhalen de andere bezoekers hoorden en of hun bed ook tot leven kwam, maar het verhaal van de vrouw contrasteert met het performance-aspect van *Bloos*, dat erg inzet op een sensuele ervaring. Inzetten op verwennerij voor de zintuigen was vast een voor de hand liggende keuze, maar ze voelt ook wat eendimensionaal. De verdienste van Marte Boneschansker is sowieso wel dat ze haar interviewees zeer intieme en soms ook pijnlijke onderwerpen laat aansnijden: seksualiteit bij ouderen, om maar iets te noemen, of een laag libido of weinig seksuele bevrediging vinden bij je partner. De taboesfeer die daar nog steeds rond hangt, breekt ze op haar manier toch weer wat open. (EH)

NOG TE ZIEN OP 28/7 & 29/7 VAN 10U-13U & 15U-18U EN OP 30/7 VAN 15U-18U

IS DIT ALLES? OVER AN INCOMPLETE LIFE VAN WILD VLEES

Het Nederlandse collectief Wild Vlees maakte twee jaar geleden indruk op TAZ met *When everything is human, the human is an entirely different thing*, een performance waarin de mens langzaam versmelt met en opgaat in zijn omgeving.

In hun nieuwe performance *An Incomplete Life* onderzoeken producent Job Rietveld en mimespelers Tamar Blom en Francesca Lazzeri het leven waaraan we ons krampachtig vastklampen en de dood die ons onvermijdelijk wacht. Het opzet is bedrieglijk eenvoudig: bij het betreden van de stoffige hangar zien we een stalen frame met daarin een reusachtige glazen bak, als een soort halve zandloper. Daarnaast een grote bak zout en een ladder. Her en der op de stoffige vloer liggen puntige hoopjes zout (we hebben het witte goedge geproefd, voor de zekerheid). Een man (Tamar Blom) schept met een emmer zout uit de bak, beklimt de ladder en vult de glazen zandloper met zout. Het vullen lijkt eindeloos door het repetitieve van de handeling. Ladder op, ladder af. Opnieuw en opnieuw. De monotonie schept rust.

Wanneer zijn taak erop zit ruimt de man op: de bak met zout en de ladder verdwijnen. Hij vleit zich neer in foetushouding, onder de reusachtige glazen bak met zout die hij net met zoveel toewijding heeft gevuld. De zoutkraan wordt opgedraaid. De witte korrels stromen constant en gestaag over zijn bewegingloze lichaam, tot hij geruisloos verdwijnt in een anonieme heuvel zout, berustend in zijn lot. Stof en as van zout.

We hadden ons kunnen vervelen bij het aanschouwen van zoveel trage monotonie. Toch is het net de eenvoud die tot stilstand brengt en raakt. *An Incomplete Life* verwijst nooit expliciet, maar roept onderhuidse verbanden op. We denken aan het Bijbelse verhaal van Lot die in een zoutpilaar verandert omdat ze het niet kan laten om achterom te kijken. Terugblikken wordt bestraft. De tijd laat zich niet keren, maar glijdt traag en ritmisch verder, wist ons geleidelijk uit, tot zelfs de herinnering aan ons bestaan verdwijnt. (BP)

ZA EN ZO, 14U, 17U EN 20U, PETRUS & PAULUS WEST (BOUWATELIER)

JONG MUZIEK: VITO

Wie heeft er toeters en bellen nodig als je gewoon een goed concert met degelijke songs kan spelen? Vito heeft dat wonderwel begrepen. De groep rond Vito Dhaenens brengt een mix van slackerfolk en catchy americana, en doet daarmee niets nieuws. Is dat erg? Absoluut niet. Want wie goed luistert, hoort een gebalanceerde groep waar alle arrangementen minutieus in elkaar haken. Voeg daar nog eens Vito's Dylanesque stem aan toe en je hebt een band die in een rechte lijn richting de grotere podia marcheert. *Fun fact*: Vito's vader, Derek, kan je hier op TAZ dagelijks zien op Place Musette. Zo vader, zo zoon. Of zoiets.

Drie vragen aan Vito

Met welke muzikant, dood of levend, zouden jullie graag tien dagen lang rondhangen op TAZ?

"Michael Jackson. Gewoon voor de *weirde* sfeer. En ik vermoed dat je sowieso wel een goeie tijd kon beleven met Michael."

Wat zouden jullie graag te lezen krijgen in het juryverslag?

"En de winnaar Jong Muziek is... Vito!" Neen. Eigenlijk willen we gewoon graag bevestiging krijgen, horen dat mensen snappen waar we mee bezig zijn."

Voor welke (denkbeeldige) gebeurtenis, beeld, film, scène,... zouden jullie graag de soundtrack schrijven?

"Onlangs zag ik de film *Pauline à la Plage*. Gewoon een groepje mensen die op strandvakantie gaan in Noord-Frankrijk, met veel stilte en sfeer. Het lijkt me wel iets om over die beelden te spelen, heel sober, met enkel gitaar en stem." (EV)

VITO SPEELT NOG VANDAAG OM 15U OP DE DIJK (TER HOOGTE VAN DE ROCK STRANGERS) EN MORGEN OM 11U30 IN FORT NAPOLEON.

TELEX

Het Familiepark opent vandaag om 11u! Breng je fluitje of je toeter mee en speel zelf ook een deuntje mee met de Hopfrog Fanfare.

Gaan ook vandaag van start: Tussen Woord en Beeld, Kortfilms, Place Musette, Babbelsalon.

De special guest op Place Musette - op Café Koer vanaf 19u - is de Gentse muzikant Bruno Deneckere.

Babbelsalon: Rituelen in superdivers Oostende (Leopoldpark), vandaag met FMDO-vereniging Egybelg (Egypte).

In Vrijstaat O. gaat Non-Fictie over de kracht van de hoop. Moderator is Bleri Lleshi, panelleden zijn Gui Polspoel, Bea Cantillon, Elvis Peeters en Ignaas Devisch.

Oostende, Oh la la! Toetonne! duurt 90 minuten, en niet 60 minuten zoals in de brochure staat.

Opgelet voor mensen die wat minder goed te been zijn: Nomaden (Jong Theater) is staand, maar er is wel een mogelijkheid om op de grond te gaan zitten.

Rope vertoeft van 9u30 tot 12u aan de Hendrik Baelskaai (Oosteroever), van 14u tot 16u in de winkelstraten en op het strand (o.v.).

Update programma Un | Settled Residency en filmprogramma via theateraanzee.be.

Maren Merckx heeft met De hemel op driehoog het scenarioatelier van het VAF gewonnen. Barbara Claes won met Jordy de schrijversresidentie van deAuteurs. Dit werd gisteravond bekend gemaakt op Pitch Punt.

TAZETTE ONLINE

Goed nieuws: je vindt de TAZette nu ook in XXL-versie online met o.a. uitgebreidere interviews, sfeerfilmpjes en reacties (tekst, foto en video). Komt vandaag online: gesprek over Cosi en interview met Luanda Casella.

[ALLES OP THEATERAANZEE.BE/TAZETTE](http://ALLES.OP.THEATERAANZEE.BE/TAZETTE)

COLOFON

Redactie: Katrien Brys, Bieke Purnelle, Matthias Velle, Daan Borloo, Ewoud Vermote, Xandry van den Besselaar, Elke Huybrechts, Wouter Hillaert, Tourad Kane, Simon Vandekerckhove

Foto's: Sergio Gridelli, FroeFroe, Stef Depover, Wannas Cré, Sanne Peper, Illustratie: Mari Gallet

VU: TARTART VZW, HENDRIK SERRUYSLAAN 18A 8400 OOSTENDE